

Marcel Nivelá, 19 rokov, Višňové

Muž, ktorý držal v ruke obraz

Bol som na pohrebe, nič moc, ľudia umierajú, už som si zvykol. Sú to ľudia, ktorí pritom vôbec nemuseli byť zlí, možno len trochu unavení, rozladení, bez nálady. Možno ich smrť zastihla len náhodou, možno vôbec nemali umrieť. Alebo je to možno celé ich vina. Avšak na pohreby smrť nechodí. Už sa nestýka s mŕtvolou, ale s každým, kto sa stýka s mŕtvolou. Tej je to jedno, tej je už hej. Len tí ľudia naokolo sú posratí od strachu. Vlastne smrť na pohreby chodí len vo vreckách živých ľudí.

Ráno som si sadol do vlaku ako každý deň. Už dávno som prestal vnímať hrôzostrašnosť tejto rutiny, len sedím a čakám. A potom tam väčšinou prídem.

Postupom času mi tieto jazdy vlakom začali pripadať ako skúška na pohreb, na ktorý nie sú potrebné smútočné šaty či sako a ani jedna mŕtvola. Všetci na tomto pohrebe sú živí, v pracovnom oblečení, s unavenými tvármi - niektoré spia. Sú spolu natlačení v jednej obrovskej truhle s presklenými stenami a hlasom, taktiež skleneným. Nikto ho už nepočúva, no on aj tak prikladá svoje dlane k našim ušiam a my potom nič nepočujeme. O chvíľu prestane a opäť je všetko tak, ako má. Prázdne, spánkom omietené tváre. Osmutniem, lebo presne tak vyzerám aj ja. S jemnou, pravidelnou vravou kolies, truhla razí ráno a my napredujeme, väčšina z nás s vidinou cieľa.

Ľudia, s ktorými chodím pravidelne už roky týmto vlakom, sa nemenia. Len občas sa už niektorý z nich nikdy viac neukáže. A ako naschvál to je vždy niekto, koho vôňu som začal cítiť až po jeho odchode. Ktovie kam tí ľudia miznú. Možno už majú prázdne vrecká.

Dnes ráno som musel ísť iným vlakom. Bolo to ako napriek, no ja som mlčal. Rodičia dávali všetko za vinu mne a zatiaľ čo na mňa rozhorčene kričali, ja som pred nimi stál so sklonenou hlavou. Viem, že ničomu nerozumeli, ale začínam im dávať postupne za pravdu.

Za náhle a hlavne nečakané zmiznutie mojej mladšej sestry môžem asi naozaj ja. Bol som však presvedčený, že to tak nie je. Ale asi mali pravdu. Poslali ma vlakom, ktorý ide zo stanice doľava, presne tým istým, ktorým chodím pravidelne každé ráno, presne tým istým, ktorým chodí aj moja mladšia sestra. Dochádzame do školy spolu. Na cestu ma vypravovali hrozbami a nadávkami, no ja som si pribalil aj desiatu. Nevyzeralo to na dobrý deň.

Nastúpil som do vlaku, ktorý išiel doprava. Rodičia si mysleli, že sa stratila po ceste do školy, alebo ju nebodaj niekto uniesol, ako sa im to snažila vykresliť rozrušená učiteľka v telefóne. Ja som však presne vedel, kde ju nájdem. Aspoň som si to myslel.

Vlakom doprava sme pred týždňom išli pozrieť starkú. Iba ja a moja mladšia sestra. Prišli sme na železničnú stanicu, kde som kúpil lístky a potom som sa išiel pozrieť do stiesneného a zanedbaného obchodu v hlavnej hale. Chcel som staršej ako darček kúpiť nejakú pohľadnicu; nemusela byť vôbec pekná, aj tak už moc dobre nevidí. V hne dom stojane pri vchode som našiel jednu, celkom peknú. Bol na nej vták s guľatým bielym telom a žltým zobákom. Zaplatil som za ňu päťdesiat centov v drobných.

Mojej sestre sa pohľadnica veľmi páčila. Keď sme nastúpili do vlaku a našli si miesto, stále sa pozerala von z okna a ukazovala prstom na úplne obyčajné veci. Cesta sa jej páčila. Občas som sledoval pohyby jej prstov ako opisovali tie záclony za presklenou truhlou. Nespoznával som ich; ich vzor mi nepripomínal nič – vôbec nič. Mne sa cesta tiež páčila, voňala novotou. Nadšene sa mrvila v sedadle a cestujúci z nej boli nervózni. Keď však zbadala, že mám v ruke pohľadnicu, vytrhla mi ju z ruky a sústredene sa na ňu začala pozeráť. Stíchla.

Neviem, čo hľadala tam za oknom, no jej oči sa s nenásytnosťou napchávali rozmazanou scenériou, roztápali sklo medzi ňou a tokom prúdiaceho, nekonečne sa meniaceho svetla. Kofajnice práve viedli cez hustý les, ktorého konáre sa vtieravo zamotávali do vlasov. Na pohoršenie všetkých cestujúcich, moja sestra vykričala. Vylakaný som sa na ňu pozrel a ona mi začala mávať rukami pred nosom a horlivo niečo vysvetľovala. Že v tom lese videla vtáka? To je veľmi pravdepodobné. Že to bol ten istý vták ako na obrázku? A nepomýlila si sa? Veď vlak ide rýchlo. Nerozumiem, vravíš, že to je jeho mama? Ten vonku? Aha, ten na

obrázku. Že toho vonku treba zachrániť? Určite nie, myslím, že je spokojný. Nie nehľadá mamu, nemusíš sa báť. Nie, ten vták na obrázku nie je jeho mama. Lebo on nie je ani mŕtvy, on neexistuje.

Myslím, že sa jej nepáčila moja odpoveď, lebo na mňa hnusne zazrela - jej tvár v momente stuhla a ona sa odula. Nepochopil som ju. Do konca cesty sa už na mňa nepozrela. Ponorila svoju tvár do tvrdého skla a jej otlačené líca po chvíli stratili farbu. Cestujúci sa na mňa škaredo pozerali, tvárili sa, že oni jej rozumejú a ja som ten sprostý. Ja som im žiaden pohľad neopätoval.

Kým sme prišli k starkej, jej oči boli úplne červené. Počul som ju ako plače, ale jediné, čo som dokázal urobiť, bolo pozeráť sa na ňu a aj to som robil s ostychom. Asi aj tak nepotrebovala moju pomoc. A ak náhodou áno, nevedel som akú. Starká si však myslela, že som mojej mladšej sestre spravil niečo zlé a správala sa kvôli tomu veľmi odmerane. Odvtedy som tam nebol. Ani pohľadnicu som jej nedal, moja sestra mi ju odmietla vrátiť. Videl som, ako sa s ňou potichu rozpráva. Mám podozrenie, medzi nimi vzniklo akési puto.

Usadil som sa na modré sedadlo. Tváre ľudí vo vlaku boli úplne cudzie - oslobodzujúce. Počas cesty vlak išiel cez veľký železničný most. Rieka pod nami bola pridusená hustou perinou hmly, no ona prúdila tak či tak a kačky v nej plávali tak či tak. Bolo ráno, čas vstávať a cvičiť, no vedel som, že ani kačky a ani rieka to nevedia; nemajú totiž hodinky, ktoré by zabudli na nočnom stolíku. No vedeli to, čo som nevedel ja, čo nevedel nikto vo vlaku, lebo sme na to nemali čas; už bol deň a bolo treba žiť.

Moja sestra sa posledný týždeň správala veľmi zvláštne. Prvých pár dní sa so mnou vôbec nerozprávala, ale potom povolila. Pred spaním plakávala v posteli. Vravela, že plače zároveň s vtákom z pohľadnice, že počuje jeho smútok. Nevedela byť bezcitná, nevedela sa tváriť, že ho nevidí aj s jeho trápením. Pomenovala ho: 'smutný vták'. V jeden večer mu plná súcitu sľúbila, že mu pomôže nájsť jeho dieťa, ubezpečovala ho, že ho videla z vlaku a že ho určite nájdú. Stačí len dúfať. Neprestala o tom hovoriť ani počas nasledujúcich nocí. Keď už všetci spali, prišla za mnou do izby, v ruke jej sedel 'smutný vták', na miestach vráskavý ako prekvitnutá slivka; asi od sĺz, a začala ma presviedčať aby som išiel s ňou. Hľadať vtáka do lesa? Nevie, či to má moc zmysel. Vieš vôbec, ktorý les to bol? Samozrejme, ten vták mohol ísť aj niekde inde. Nie som sprostý, rozmýšľam. Ten tvoj kamarát, smutný vták, ti naozaj povedal, že hľadá dieťa? Nevymýšľa si trochu? Dobré, ako povieš. Nie nepôjdem. Nechod' ani ty. Je to márne. Rozplakala sa, tresla dverami a odišla. Na ďalšie ráno jej nebolo. Ja za jej odchod nemôžem.

Mal som to skúsiť, kým bol čas. Tá hmla pod nami ma úplne očarila, chcel som do nej jemne vkĺznuť, túžil som presmerovať celý vlak alebo mu povedať, aby sám preskočil železné zábradlie. Viem, že by mi to svedomie dovolilo, no hanbil som sa opýtať. Neskoro, už vystupujem. Premárnená príležitosť.

Mal by som vlastne ešte pokračovať v ceste, veď ten les bol ešte ďalej. Nemal by som ho však ako nájsť, keby som zostal vo vlaku. Preto pokračujem ako pešiak.

Pozrel som sa na hodinky; 8 hodín ráno. Po chvíľke úvahy som sa rozhodol, že sa neponáhľam za mojou sestrou. Chcel som jej dopriať čas, niečo ako také malé vynahradenie. Zaslúžila si sama zistiť, ako veľmi sa mýlila a nebolo by odo mňa fér, keby jej aj tento moment pokazím. Veľa kaviarní ešte nebolo otvorených, no ja som sa aj tak rozhodol, že si dám kávu. Po chvíli hľadania som ju vypil. Nebola vôbec dobrá, ale neprekvapilo ma to. Vlastne som tak trochu túžil po zlej káve.

Aby som sa dostal naspäť ku koľajniciam, musel som na konci ulice zabočiť doľava a potom dlho kráčať po chodníku, ktorý ležal súbežne s radom šedých budov, v ktorých nikto nebýval ani nepracoval. Opierali sa o seba ako ľudia skrytí pod dáždnikom; ošarpano, neobmedzene. Navždy.

Na tejto ulici je stále noc a ľudia, ktorí po nej kráčajú, sú vždy sami. V skupinke po dvoch, po troch, no stále sami. Inak to skrátka nejde. Aj ja som išiel sám, ale aj tak to bolo, ako keby som stále niekde robil chybu, mal som pocit, ako keby to nedokážem jasne rozoznať a určiť.

Čo to bolo, veľa farebných bodiek? Vyzerali ako svetlá v paneláku. Možno diskotéka. Pozdravil som ho, no neodpovedal. Pred sebou vo vystretej ruke držal pomalovaný papier, ktorý mi tisol pred tvár; veľa farebných bodov nahádzaných na papier. Nevedel som, čo znamenajú, no on však bol, rovnako ako aj ja, úplne sám. Kráčal tichými krokmi a pozeral sa na mňa pohľadom, z ktorého ho určite museli štípať oči; boli niečo ako kúsok hmly vo vrecku. Chcel ma vystrašiť? Spýtal som sa ho na to, no neodpovedal mi. Ukázal som na obrázok a spýtal sa, či to nakreslil on. Opäť mi neodpovedal, no tentokrát zastal a vytiahol čistý papier z rucksaku, ktorý položil vedľa seba, a začal naňho rýchlo niečo kresliť. Bol to celkom obyčajný papier a celkom obyčajný muž. Začínal mi byť sympatický, nevnucoval sa. Po chvíli sa zdvihol a pokračoval v chôdzi. Mal dlhé nohy a robil dlhé, rýchle kroky. Vyrzil tak náhle, že som za ním zo začiatku nestíhal, no podarilo sa mi ho dobehnúť a on mi ukázal, čo nakreslil: šedá cesta a na nej človek, z ktorého trčala červená šípka. Držal papier tak, že červená šípka smerovala naňho. Ani tento obrázok som moc nepochopil. Nemám záujem, ďakujem. Nevyzeral však, že by mi ich chcel predať. Na šedú cestu prikreslil druhú postavičku, z ktorej sa ťahala druhá červená šípka. Chcelo sa mi smiať; šípka smerovala na mňa. Dúfam, že sa ho moja sestra nebude báť.

Myslel som si, že to určite nemôže byť pravda, že sa len hrá, že ma chce zmiašť. Všetci predsa vieme hovoriť, či už slovami, alebo aspoň kývať hlavou. Keď sme sa dostali na koniec ulice, podliezli plot a vyštverali sa na železničný násyp, začal som sa ho pýtať otázky. Nemali žiaden zmysel, len tak som ich vyhadzoval do vzduchu. Neveril som tomu, no on naozaj nevedel rozprávať. Ani len kývať hlavou. Na všetky moje otázky odpovedal obrázkom, ktorý práve nakreslil. Vyzeral, že je na niečo také zvyknutý; tvoriť počas chôdze. Maľoval horlivo, celé jeho telo bolo polepené uschnutými slovami, pod ťarchou ktorých mu oťažievali ruky. Maľované slová. Obaja sme rozprávali dlho, dlhé otázky, dlhé odpovede, no pochybujem, že ma chápal o niečo viac ako ja jeho.

~Že jeho výpovede sú nejasné, nekompletné? Možno. Vôbec som im nerozumel.

Na sklonku smrti rána, hmla ustúpi a zrazu sa na zem rozleje deň. Rovnomerne vyhladený, celkom obyčajný, úplne modrý deň. Všetko sa vyjasní a ja konečne vidím do diaľky, kde to vyzerá na počudovanie úplne rovnako, ako tu odkiaľ sa pozerám; vysekaný pás stromov, cez ktorý vedie kamenný násyp a koľajnice. Za zákrutu už nevidím. Čo tam asi bude? Neodvážim sa na to myslieť.

Pravidelne zdvím nohy, vždy začínam pravou, a hnedé sčernelé kamene na násype sa predom mnou uhýbajú. Nemyslím si, že koľajnice niekde končia alebo začínajú. Sledujem dlhé čierne čiary a kráčam popri nich v nádeji, že ma niekam dovedú. Je to veľmi jednoduché; spolieham sa na plynutie času.

Muž s obrázkami ma so svojimi odpoveďami miestami privádzal do rozpakov, ktoré občasne prerastali až do neurčitého strachu; bol ako pohreb na ktorý som si ešte nezvykol. Prinášal určitý typ zmeny, ktorú som nepoznal a ktorej neurčitosti som sa veľmi obával. Možno ešte viac ako tej zákruty. Často mi odpovedal tým obrázkom s veľa farebnými bodkami, alebo jeho variáciami, ktoré však pôsobili rovnako tajomne a nezrozumiteľne, rovnako ako prvýkrát. Postupne som začal prepadať úzkosti z toho obrazu. Farebné bodky. Vôbec som im nerozumel.

Už sme prešli veľký kus cesty, no moju sestru som stále nikde nevidel. Začínal som pochybovať o mojej istote, že ju tu nájdem. Zakričal som jej meno. Potom ešte párkrát. Nič.

Akokoľvek bol nepríjemný, nedokázal som ho odohnať. Kde by som ho vôbec poslal? Pred nami koľajnice, za nami koľajnice a po oboch stranách hustý, takmer nepreniknuteľný lesný porast, ktorého konáre sa zamotávali do vlasov. Musel som ešte chvíľu počkať. Som si istý, že neskôr na to bude vhodnejšia príležitosť.

Rozmýšľal som, že by som ho zavesil na jeden z tých hrubých konárov aj so všetkými jeho obrazmi. Alebo by som ho sotil do tých ostrých kríkov. Vytiekli by mu oči a dotrhal by si kožu na rukách. Vôbec by som sa necítil zle, dokonca sa odvážim povedať, že by sa mi uľavilo. Len tak ku mne prišiel, povedal, alebo teda nakreslil, že ide so mnou a bolo. Mňa sa nikto nič

nepýtal. Cítil som sa ukrivdený a nahnevaný. Teraz kreslí nejaké obrázky s preškrtnutými koľajnicami. Tak po nich nechod', keď s nimi nesúhlasíš. Hlupák sprostý.

Opäť tie farebné bodky. Dni vnímam ako koľajnice, zajtrajšok je na koľajniciach - koľajnice vedú k zajtrajšku, no on si asi myslí, že pôjdem s ním, neustále ma ťahal niekde do strany, samozrejme, jeho obrazmi. Ruky sa mi súchali o ostrie konárov alebo som nohami zakopával o kamene na násype, vodil ma kadiaľ sa mu zachcelo, no hlavne tadiaľ, kadiaľ som nemal ani najmenšiu chuť ísť. Protestoval som, on sa ma však nič nepýtal. Raz sa dokonca aj pokúsil ísť dozadu, no vtedy som ho už príkro zahriakol.

Farebné bodky; ako semafor. Stoj a teraz sa hýb, skvelá dohoda. Ľudia stojaci oproti sebe sa na seba neprestajne pozerajú, až dokým neprejdú na druhú stranu. Obidve strany stáli na strane zlej. Hneď, ako sa vymenia, všetko je v poriadku. Prejdú zmenou, zatiaľ čo sa vo svojom vnútri vysmievali z tých druhých. 'Prečo idete preč odtiaľ, kam sa ja snažím dostať? Márnosť.' Muž s obrazmi ma tlačí na druhú stranu, ťahá ma za rukáv, no ja vôbec nechcem ísť. Nemám dôvod, nechcem, mne je dobre aj na tejto strane. No on aj tak tlačí. Hanbím sa. Možno by som aj trochu chcel ísť, no zmena a hmlistý strach z toho, čo ma tam čaká, čo sa nachádza za zákrutou, za pásikavým prechodom, je väčší ako moja zvedavosť. Držím samého seba v dlaniach istoty a odvraciam oči. Nepripúšťam možnosť, že by som aj chcel ísť. Niekam. Pridžžam sa koľajnic.

Vyšli sme z dlhého tunela lesa a koľajnice sa začali rozvetvovať do hustej spleti zákrut a odbočiek, ktoré spolu nedávali žiaden zmysel. Priestor sa otvoril v plochý horizont, v ktorom bolo príjemné dýchať, modré svetlo vyplňalo medzeru medzi stromami a deň sa rozšíril. Kráčal som po koľajniciach a muž s obrazmi v tesnej blízkosti za mnou. Moje kroky sa ostro odrážali od prekypujúceho ticha, v ktorom som stále nevedel nájsť svoju sestru. Zlyhal som? Ešte nie. Kde však bola? Biely vták s guľatým bruchom a žltým zobákom tu taktiež nebol. Mal som pravdu a išla vôbec sem? Možno sa už našli a odišli spolu. Tak som predsa len zlyhal?

Zodpovednosť okolo mňa prekížla a obavy sa mi husto sypali na hlavu. Chcel by som sa ľutovať, no na to nebol čas: kedy už konečne prestane ukazovať ten obraz? Bolo mi trápne sa ho už hocičo spýtať, mohol som sa ho spýtať čokoľvek, hocijakú blbosť, no on vždy odpovedal: svetlá, mláky farieb. Tu máš, pozeraj sa, rozmýšľaj, tráp sa, buď v neistote. Jeho odpoveďami sa ani nikdy nesnažil sprostredkovať vyjadrenie či porozumenie. Všetko, čo hovoril - maľoval, bolo nejednoznačné, dvojsmyselné ako tápanie v tme. Ak som si mal o tom celom niečo myslieť, bolo to len to, že som kráčal v strachu; niečo vo mne ako zrkadlo odrážalo všetky tie nezmyselné farby a ja som to nemohol zadržať. Bolo to najbúrlivejšie a najhlučnejšie ticho, aké som kedy zažil.

Boli to farby, svetlá, ktorých sa odo mňa toľko dožadoval, že za mnou behal ako pes? Pozrel som na naňho a svetlo bolo všade; bolo ho plný deň. Tu máš, pozeraj sa. Nevidíš? Jemu to nestačilo. Bolo mojou úlohou, aby tento deň; jeho deň, žiaril, aby všetko krásne padlo na zem zmorené ťažobou žiary. Mlčky sme kráčali po koľajisku, sčernelé kamene šumeli pod našimi podrážkami.

Moja sestra sa asi naozaj stratila. Alebo som od nej mal len iné očakávania; vôbec nemusela ísť peši po koľajniciach, aby sa stretli s tým vtákom, veď by bolo celkom prirodzené, ak by išla tak isto, ako vtedy, keď ho uvidela - vlakom. Och dieťa blbé. Bolo to sklamanie? Pomýlil som sa, no moc mi to nevadilo.

Koľajisko, vystužené bielym slnkom, bolo lemované čoraz väčším počtom rozvetvujúcich sa koľají. Opäť ma pevne chytil ma za rukáv a začal ma ťahať preč. Les už úplne zmizol a okolo nás bola len tráva polámaná vetrom a v diaľke boli šedé obrysy mesta, v ktorom som nikdy nebol. Potiahol ma do strany a spolu sme sa zošmykli dolu násypom, kamene sa pretekali s našimi topánkami. Potkli sme sa a spadli sme. Obraz mu vypadol z rúk a ja som naňho stúpil. Papier sa pretrhol a farby sa z neho vysypali na zem ako borovicové šišky. Neurobil

som to naschvál, no uľavilo sa mi. Ležal v neprirodzenej polohe na zemi a ja som sa naňho pozrel v očakávaní, že možno len predsa som ho nahneval. Túžil som ho vidieť nahnevaného, zvlhčeného od emócií. Ako človeka. Pozviechal sa, postavil sa na nohy a jeho tvár; omietka; mi potvrdila, ako veľmi som sa mýlil. Javil sa menej ako človek, bol skutočne niečo tak nejasné ako budúcnosť; stretli sme sa na ulici a pridružený ku mne mi zničil niečo, o čom som nemal ani poňatia a stále nemám - možno to bola prítomnosť, dnešný deň, kráčaj tam, kde ja chcem a na seba sa už nepozerať. Bol skutočne ako niečo tam za zákrutou, za prechodom, ako miesto, kde končia koľajnice.

Keď zbadal zničený obraz, z rucksaku vytiahol čistý papier a farby, s ktorými nakreslil nový farebný obraz. Bol plný svetiel a farebných bodiek ako mláka zbičovaná dažďovými kvapkami a ja som sa naňho už nedokázal pozerieť. Prišlo mi zle.

Najbližší vlak mal ísť o pár minút a ja som sa už definitívne rozhodol. Asi som to mal urobiť už skôr, no nevedel som, že to je jediné východisko.

Hneď ako som uvidel ten obraz, vyliezol som naspäť a rozbehol som sa po koľajniciach. Tak rýchlo som už dlho neutekal. Nemal som pred čím. Po chvíli som zastal, rýchlo sa obzrel a uvidel som, že muž, aj keď obďaleč, je stále za mnou. Nespúšťal zo mňa oči a ja som vedel, že nemá zmysel utekať ďalej.

Znova som začal kráčať; teraz už s oveľa ťažšími nohami. Spomalil som a na pravej strane som uvidel železničnú návesť, na ktorej jasne svietilo biele svetlo; chod'. Je to pravdepodobnosť alebo určitosť? Čas strávený s ním ma presvedčil, že to je určitosť - on odo mňa skutočne žiada farby, svetlá. Chce, aby som mu ich jednoducho ukázal, predostrel pred oči ako obrus na stôl, zaslepil ho, obmotal ho v nich. Nevedel som to, ale začalo mi to dochádzať a dokonca myslím, že pri pohľade na návesť som už aj prišiel na to, ako mu vyhovieť, ako dopriať sebe chvíľku odpočinku, vlastne nie chvíľku, ale celé storočie, život, ako už nikdy neuvidieť ten ohavný obraz - zhmotniť ho. Vymaľovať deň všetkými tými farbami, ktoré som mal plné ústa, nos, uši, ktoré do mňa natlačil celkom nevinne, celkom nedbalo; celkom bez opýtania. A potom budem voľný.

Pri tretej koľaji bola výhybka. Prišiel som k nej, jemne som chytil čierno-bielu guľu a z celej sily som do nej zatlačil. Počul som ostré cvaknutie: koľaj sa prehodila. O pár minút sa horizont zaplnil vravou vlaku.

Vlak sa vykoľajil celkom obyčajne. Pompézne sa vyvalil na okraj koľajiska, priamo do trávy. Ako keby si len chcel odpočinúť. Len si na chvíľu odpočinúť.

Pozrel som sa na muža s obrazmi. Podišiel ku mne a s omietkovou tvárou pozoroval vlak a všetky tie blikajúce svetlá policajtov, hasičov a záchranárov, ktorí sa hemžili medzi koľajnicami. Doslova ich hltal. Ja sám som ich zavolať, v telefóne som im povedal, že som videl, ako niekto prehadzuje výhybku a potom uteká smerom k mestu. Mal modré nohavice a čiernu mikinu. Uverili mi.

Potešilo ma uvoľnenie, ktoré som zacítil, keď odhodil ten farebný obraz preč. S obitými hranami sa skotúľal po tráve.

Keď som po celom dni večer prišiel domov, rodičia boli veľmi nahnevaní. Kričali. Mali na to právo, sestru som nedoviedol. Na to, že aj ona bola v tom vlaku, mi došlo, až keď som volal na policajný dispečing. Mal som mať iné očakávania. Moja sestra už neprišla domov.

A tak vtáka, ktorý ani nestihol vzniknúť, konečne uvidí. Z jej detského sna sa momentom stala skutočnosť. Takže predsa som nezlyhal?

Na spánok som sa pripravil tak, ako obyčajne. Obliekol som si pyžamo a umyl zuby. Z rucksaku, ktorý som mal dnes so sebou, som vytiahol viacero obrazov a položil ich na poličku vedľa stola. Ne protestoval som, keď mi ich tam muž s obrazmi vkladal. Pozrel som sa na ne; nerozumel som im, určitým spôsobom ma hnevali. Boli veľmi nejasné, neurčité. Mali za úlohu ma zmiast'?

Moja predstava, že budem voľný, bola klamlivá. Aj napriek tomu, že farebný obraz ostal ležať v tráve a už nikdy mi ho nikto nestrčil pod nos, som bol zaťaženejší viac, ako kedykoľvek predtým. Idea, že keď splním to, čo odo mňa budúcnosť žiada, tak ma následne nechá na pokoji, je smiešna; požiadavky sa ich naplnením násobia a mňa ponárajú hlbšie a hlbšie. Nezostáva čas na nádych, nezostáva sila na jednoduché nie, takáto možnosť je zavrhnutá od samého začiatku. Čo však ostáva, je nádej. Že tento obraz je ten posledný.

Neznášam tie obrazy na poličke. Ich abstraktnosť ma rozptyľuje a rozčuľuje, stále s nimi musím držať krok a ešte k tomu mimo koľajiska. Hovoria mi veci, ktorým nerozumiem a pred ktorými si musím zapchávať uši. Muž s obrazmi nakreslil obraz smejúceho sa človeka, keď mi ich dával do rucksaku. Potom vykročil ďalej, no už ako kráčať, maľoval ďalej. Opustil ma a ja som bol voľný. Aspoň by som si to prial.